

درس هفدهم این ها و آن ها

در درس گذشته آموختیم این دنیا محل کار و مزرعه ی آخرت است و قیامت روز حسابرسی کارنامه ی اعمال است.

روزی که دیگر نمی توانیم کاری انجام دهیم. با توجه به اعمال و رفتار هر کس جایگاه متفاوتی برای او در نظر گرفته می شود.

بهشتیان

چهره ی آن ها از نشاط و سرور می درخشد و خوشحال هستند. هر آن چه اراده کنند غذا و میوه و... خدمتکاران برایشان فراهم می کنند. قصرها و باغ های چشم نواز و خیره کننده در آنجا دارند که در آن ها، نهرهایی از آب زلال، شیر و بهترین عسل جاری است و فرشتگان به آن ها احترام می گذارند.

خداوند در قرآن در مورد آنان می فرماید:

"فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ"

این ها در بهشتی عالی مرتبه، زندگی کاملاً رضایت بخشی دارند. حاقه - ۲۱ و ۲۲

دوزخیان

آن ها پژمرده و افسرده اند و چهره هایشان غمگین و غبار آلود است!

حسرت زده و پشیمان و با خشم و عصبانیت به هم نگاه می کنند!

عذاب سوزان و درد ناک برای آن ها فراهم شده است! صدا و فریاد های وحشتناک از آنجا به گوش می رسد!

نه آبی و نه غذایی که از تشنگی و گرسنگی نجاتشان دهد. آن ها روزی هزار بار آرزوی مرگ می کنند!

اما جایگاه ابدی آنها آنجاست!!!

چه شد که آنان را به دوزخ بردند؟

- فاصله گرفتن از دستورهای خدا و نماز و عبادت

- سفارش های پیامبران و راهنمایی های کتاب آسمانی را از یاد بردند.

- به دیگران ستم کردن و حق دیگران را پایمال کردن و فکر نکردن به نیازمندان، باعث این نتیجه شد.

درسنامه پایه پنجم

انجام این کارها، باعث شد در "روز فصل" یعنی روز جدایی، آن‌ها از بهشتیان جدا شوند.

خداوند در قرآن می‌فرماید:

"وَمَا أُولَئِكَ بِمَأْمُونٍ"

جهنم جایگاه بدکاران است؛ به خاطر کارهای زشتی که در دنیا انجام داده‌اند. توبه - ۹۵

بگرد و پیداکن صفحه ۱۱۸

کدام آیه به کدام گروه مربوط می‌شود؟

بهشتیان

نعمت‌ها و لذت‌هایشان هیچ‌گاه پایان نمی‌پذیرد. واقعه - ۳۳

هر آنچه دلشان می‌خواهد برایشان فراهم می‌شود. زخرف - ۷۱

دوزخیان

هیچ راه فراری از آن ندارند. نسا - ۱۲۱

از آبی بد بو می‌نوشند و سیراب نمی‌شوند. ابراهیم - ۱۶

یکی از نام‌های روز قیامت "روز فصل" است. در روز فصل، بین بهشتیان و دوزخیان فاصله می‌افتد که نتیجه‌ی انجام کارهایشان در دنیا است و این جاست که خداوند می‌فرماید:

"إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتًا"

روز جدایی نیکوکاران و بدکاران، میعاد همگان است. نبأ - ۱۷

با یک ضرب‌المثل شیرین و مرتبط به این آیه به زیبایی می‌توان گفت:

"هرچه کنی به خود کنی؛ گر همه نیک و بد کنی."